

Sprawa C-188/24

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data złożenia wniosku:

7 marca 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Conseil d'État (rada stanu, Francja)

Data wydania postanowienia odsyłającego:

6 marca 2024 r.

Strona skarżąca:

WebGroup Czech Republic, a.s.

NKL Associates s. r. o.

Strona przeciwna:

Ministre de la Culture

Premier ministre

CONSEIL D'ÉTAT

orzekając

w postępowaniu
w sprawie

[...]

**SOCIETE WEBGROUP CZECH
REPUBLIC i inni**

[...]

I W sprawie nr 461193 w skardze skróconej, piśmie uzupełniającym, replice i trzech nowych pismach zarejestrowanych w dniach 7 lutego, 9 maja i 21 listopada 2022 r. oraz 7 września, 5 grudnia 2023 r. i 19 stycznia 2024 r.

w sekretariacie wydziału postępowań Conseil d'État (rady stanu, Francja) spółka Webgroup Czech Republic wnosi do Conseil d'État (rady stanu) o:

1) stwierdzenie nieważności z uwagi na przekroczenie uprawnień décret n° 2021–1306 du 7 octobre 2021 relatif aux modalités de mise en œuvre des mesures visant à protéger les mineurs contre l'accès à des sites diffusant un contenu pornographique (dekretu nr 2021–1306 z dnia 7 października 2021 r. w sprawie zasad wdrażania środków mających na celu ochronę małoletnich przed dostępem do stron udostępniających treści pornograficzne);

2) [...]

Podnosi ona, że zaskarżony przez nią dekret:

– jest dotknięty wadą formalną ze względu na niedokonanie notyfikacji tego dekretu i stanowiącej jego podstawę prawną ustawy z dnia 30 lipca 2020 r. Komisji Europejskiej oraz Republice Czeskiej zgodnie z art. 3 dyrektywy 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego;

– jest dotknięty wadą wynikającą z beczynności w wykonaniu kompetencji (incompétence négative), ponieważ nie precyzuje charakteru rozwiązań technicznych, które należy wdrożyć w celu uniemożliwienia małoletnim dostępu do treści pornograficznych w Internecie;

– narusza zasady pewności prawa i proporcjonalności ustanowione w prawie Unii Europejskiej, art. 16 Deklaracji praw człowieka i obywatela z 1789 r., prawo do rzetelnego procesu sądowego zagwarantowane w art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz wolność wypowiedzi zagwarantowaną w art. 10 tejże konwencji;

– jest niezgodny z celami dyrektywy 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r., ponieważ nakłada środki o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, które dotyczą określonej kategorii usług społeczeństwa informacyjnego opisanej w sposób ogólny i które mają zastosowanie bez różnicy do wszystkich podmiotów świadczących usługi należące do tej kategorii.

W dwóch odpowiedziach na skargę zarejestrowanych w dniach 9 września 2022 r. i 9 stycznia 2024 r. ministre de la culture (ministra kultury, Francja) wnosi o oddalenie skargi. Utrzymuje ona, że zarzuty podniesione przez skarżącą spółkę są bezzasadne.

W odpowiedzi na skargę zarejestrowanej w dniu 10 stycznia 2024 r. Premier ministre (premier Francji) wskazał, że przyłącza się do uwag ministry kultury.

W dwóch pismach zawierających uwagi interwenientów, zarejestrowanych w dniach 15 listopada 2022 r. i 7 marca 2023 r. stowarzyszenia „Osez le

féminisme!” i „Le Mouvement du Nid” wnoszą o oddalenie skargi. Twierdzą one, że ich interwencja jest dopuszczalna oraz że zarzuty podniesione w skardze są bezzasadne.

W dwóch pismach zawierających uwagi interwenienta zarejestrowanych w dniach 10 lipca i 20 września 2023 r. stowarzyszenie „Les effronté-E-S” wnosi o oddalenie skargi. Utrzymuje ono, że jej interwencja jest dopuszczalna i że zarzuty podniesione w skardze są bezzasadne.

II W sprawie nr 461195 w skardze skróconej, piśmie uzupełniającym, replice i trzech nowych pismach zarejestrowanych w dniach 7 lutego, 9 maja i 21 listopada 2022 r., 7 września i 5 grudnia 2023 r. oraz 19 stycznia 2024 r. w sekretariacie wydziału sporów Conseil d'État (rady stanu) spółka NKL Associates sro wnosi do Conseil d'État (rady stanu) o:

1) stwierdzenie nieważności z powodu przekroczenia uprawnień décret n° 2021–1306 du 7 octobre 2021 relatif aux modalités de mise en œuvre des mesures visant à protéger les mineurs contre l'accès à des sites diffusant un contenu pornographique (dekretu nr 2021–1306 z dnia 7 października 2021 r. w sprawie zasad wdrażania środków mających na celu ochronę małoletnich przed dostępem do stron udostępniających treści pornograficzne);

2) [...]

Podnosi ona, że zaskarżony przez nią dekret:

– jest dotknięty wadą formalną ze względu na niedokonanie notyfikacji tego dekretu i stanowiącej jego podstawę prawną ustawy z dnia 30 lipca 2020 r. Komisji Europejskiej oraz Republice Czeskiej zgodnie z art. 3 dyrektywy 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego;

– jest dotknięty wadą wynikającą z beczynności w wykonaniu kompetencji (incompétence négative), ponieważ nie precyzuje charakteru rozwiązań technicznych, które należy wdrożyć w celu uniemożliwienia małoletnim dostępu do treści pornograficznych w Internecie;

– narusza zasady pewności prawa i proporcjonalności chronione w prawie Unii Europejskiej, w art. 16 Deklaracji praw człowieka i obywatela z 1789 r., prawo do rzetelnego procesu sądowego zagwarantowane w art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz wolność wypowiedzi zagwarantowaną w art. 10 tejże konwencji;

– jest niezgodny z celami dyrektywy 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r., ponieważ nakłada środki o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, które dotyczą określonej kategorii usług społeczeństwa informacyjnego opisanej w sposób

ogólny i które mają zastosowanie bez różnicy do wszystkich podmiotów świadczących usługi należące do tej kategorii.

W dwóch odpowiedziach na skargę zarejestrowanych w dniach 9 września 2022 r. i 8 stycznia 2024 r. ministra kultury wnosi o oddalenie skargi. Utrzymuje ona, że zarzuty podniesione przez skarżącą spółkę są bezzasadne.

W odpowiedzi na skargę zarejestrowanej w dniu 10 stycznia 2024 r. premier wskazał, że przyłącza się do uwag ministry kultury.

W dwóch pismach zawierających uwagi interwenientów, zarejestrowanych w dniach 15 listopada 2022 r. i 7 marca 2023 r. stowarzyszenia „Osez le féminisme!” i „Le Mouvement du Nid” wnoszą o oddalenie skargi. Twierdzą one, że ich interwencja jest dopuszczalna oraz że zarzuty podniesione w skardze są bezzasadne.

W dwóch pismach zawierających uwagi interwenienta, zarejestrowanych w dniach 10 lipca i 20 września 2023 r. stowarzyszenie „Les effronté-E-S” wnosi o oddalenie skargi. Stoi ono na stanowisku, że jego interwencja jest dopuszczalna i że zarzuty podniesione w skardze są bezzasadne.

Mając na względzie pozostałe dokumenty w aktach sprawy;

Uwzględniając:

- Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- dyrektywę 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r.;
- code pénal (kodeks karny);
- [...];
- loi n° 2020-936 du 30 juillet 2020 (ustawę nr 2020-936 z dnia 30 lipca 2020 r.);
- [...];
- [...]

Mając na uwadze, co następuje:

- 1 W celu zwalczania coraz większego narażenia małoletnich na treści pornograficzne i przeciwdziałania szkodliwym skutkom, jakie narażenie to wywiera na ich rozwój psychiczny oraz na przemoc wobec kobiet, loi du 30 juillet 2020 visant à protéger les victimes de violences conjugales (ustawa z dnia 30 lipca 2020 r. o ochronie ofiar przemocy domowej) zmierzała, odnosząc się do stron pornograficznych umożliwiających małoletnim dostęp do ich treści, do

wzmocnienia skuteczności przepisu art. 227–24 code pénal (kodeks karny), który od dawna już penalizuje czyn polegający na „tworzeniu, transporcie, rozpowszechnianiu za pomocą dowolnego środka i niezależnie ich od nośnika treści ukazujących przemoc, nawołujących do aktów o charakterze terrorystycznym, zawierających pornografię lub mogących prowadzić do ciężkiego naruszenia godności człowieka lub zachęcać małoletnich do udziału w grach narażających ich na fizyczne niebezpieczeństwo, albo na sprzedaży takich treści [...], jeżeli osoby małoletnie mają możliwość je zobaczyć lub zapoznać się z nimi” pod groźbą kary trzech lat pozbawienia wolności i 75 000 EUR grzywny.

- 2 W tym celu przepis art. 22 loi du 30 juillet 2020 (ustawy z dnia 30 lipca 2020 r.), po pierwsze, doprecyzowuje treść art. 227–24 code pénal (kodeksu karnego) poprzez włączenie do niej ustalonego orzecznictwa Cour de cassation (sądu kasacyjnego, Francja), zgodnie z którym znamiona przestępstwa określonego w tym artykule są wypełnione „również wówczas, gdy dostęp małoletniego do wiadomości, o których mowa w akapicie pierwszym, wynika ze złożenia przez niego zwykłego oświadczenia, że ma on co najmniej osiemnaście lat”.
- 3 Po drugie, na mocy art. 23 tejże ustawy ustanowiono procedurę umożliwiającą prezesowi Autorité de régulation de la communication audiovisuelle et numérique (organu regulacyjnego ds. komunikacji audiowizualnej i cyfrowej, Francja; zwanego dalej „Arcom”), w sytuacji gdy stwierdzi on, że osoba, która prowadzi działalność wydawcy usługi udostępniania treści online, umożliwia małoletnim dostęp do treści pornograficznych z naruszeniem art. 227–24 code pénal (kodeksu karnego), skierowanie do tej osoby wezwania do zaniechania naruszenia i podjęcia wszelkich środków mogących uniemożliwić małoletnim dostęp do nielegalnych treści w terminie piętnastu dni. Jeżeli osoba wezwana do zaniechania naruszenia nie zastosuje się do treści wezwania, prezes Arcom może zwrócić się do prezesa tribunal judiciaire de Paris (sądu powszechnego I instancji w Paryżu, Francja) o nakazanie zablokowania dostępu do tej usługi i możliwości jej odnalezienia jej poprzez wyszukiwarkę lub katalog. Artykuł 23 tej ustawy pozostawia kwestię warunków stosowania tego przepisu do uregulowania na poziomie dekretu. Na tej podstawie décret du 7 octobre 2021 relatif aux modalités de mise en œuvre des mesures visant à protéger les mineurs contre l'accès à des sites diffusant un contenu pornographique (dekretu nr 2021–1306 z dnia 7 października 2021 r. w sprawie zasad wdrażania środków mających na celu ochronę małoletnich przed dostępem do stron udostępniających treści pornograficzne) precyzuje zasady, zgodnie z którymi prezes Arcom może zastosować procedurę przewidzianą w art. 23 tej ustawy.
- 4 W dwóch skargach, które należy połączyć w celu rozstrzygnięcia sprawy w drodze jednej decyzji, spółki Webgroup Czech Republic i NKL Associates sro wnoszą o stwierdzenie nieważności tego dekretu z uwagi na przekroczenie uprawnień.

W przedmiocie interwencji stowarzyszeń „Osez le féminisme”, „Mouvement du Nid” i „Les effronté-E-S”:

- 5 Mając na względzie przedmiot i charakter sporu, stowarzyszenia „Osez le féminisme”, „Mouvement du Nid” i „Les effronté-E-S” twierdzą, że ze względu na ich cel statutowy i przedmiot działalności mają one wystarczający interes w utrzymaniu zaskarżonego dekretu w mocy. Ich interwencje są zatem dopuszczalne.

W przedmiocie zarzutu dotyczącego braku dostatecznej precyzyjności zaskarżonego dekretu:

- 6 [...] [Zarzut oddalony przez sąd odsyłający]

W przedmiocie zarzutów dotyczących powołania się na zasady pewności prawa i proporcjonalności, prawo do rzetelnego procesu sądowego oraz wolność wypowiedzi:

- 7 [...] [Zarzut oddalony przez sąd odsyłający]

W przedmiocie powołania się na dyrektywę 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r.:

- 8 Zgodnie z art. 1 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego [w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym)]: „1. Niniejsza dyrektywa dąży do przyczynienia się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego przez zapewnienie swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego między państwami członkowskimi. / 2. Niniejsza dyrektywa zbliża, w zakresie potrzebnym do osiągnięcia celu określonego w ust. 1, niektóre przepisy krajowe w sprawie usług społeczeństwa informacyjnego odnoszące się do rynku wewnętrznego, siedzib usługodawców, informacji handlowych, umów zawieranych drogą elektroniczną, odpowiedzialności pośredników, kodeksów postępowania, pozasądowych dróg rozstrzygania sporów, dochodzenia praw przed sądem oraz współpracy między państwami członkowskimi”.

- 9 Zgodnie z art. 2 tej dyrektywy: „Do celów niniejszej dyrektywy następujące pojęcia oznaczają: [...] h) »dziedzina podlegająca koordynacji«: wymagania ustanowione w systemach prawnych państw członkowskich mające zastosowanie do podmiotów świadczących usługi społeczeństwa informacyjnego lub do usług społeczeństwa informacyjnego, niezależnie od tego, czy mają charakter ogólny, czy zostały przewidziane szczególnie dla nich; / i) koordynowana dziedzina dotyczy wymagań, które muszą być spełnione przez usługodawcę w związku z: / - podjęciem działalności usługowej społeczeństwa informacyjnego, takich jak wymagania dotyczące kwalifikacji, zezwoleń lub zgłaszania, / - prowadzenia działalności polegającej na świadczeniu usług społeczeństwa informacyjnego, takich jak wymagania dotyczące zachowania usługodawcy, wymagania dotyczące

- jakości lub zawartość usługi, łącznie z mającymi zastosowanie do reklamy i umów, lub wymagania dotyczące odpowiedzialności usługodawcy”.*
- 10 Zgodnie z art. 3 tej dyrektywy: *„1. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby usługi społeczeństwa informacyjnego świadczone przez usługodawcę mającego siedzibę na jego terytorium były zgodne z przepisami krajowymi stosowanymi w tym państwie członkowskim i wchodzącymi w zakres koordynowanej dziedziny. / 2. Państwa członkowskie nie mogą z powodów wchodzących w zakres koordynowanej dziedziny ograniczać swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego pochodzących z innego państwa członkowskiego. [...] 4 Państwa członkowskie mogą podejmować środki mające na celu odstępianie od ust. 2 w odniesieniu do określonej usługi społeczeństwa informacyjnego, jeżeli spełnione są następujące warunki: / a) środki są: / i) konieczne z jednego z następujących powodów: / - porządek publiczny, w szczególności zapobieganie, dochodzenie, wykrywanie oraz ściganie przestępstw, wraz z ochroną małoletnich oraz walką z podżeganiem do nienawiści z powodów rasowych, seksualnych, religijnych oraz narodowościowych, a także z naruszeniem godności człowieka dotyczącymi osób fizycznych, / - ochrona zdrowia publicznego, / - bezpieczeństwo publiczne, łącznie z zapewnianiem bezpieczeństwa narodowego oraz obrony narodowej, / - ochrona konsumentów, łącznie z inwestorami; / - ii) podejmowane przeciw określonej usłudze społeczeństwa informacyjnego, która narusza cele określone w i) lub która faktycznie i poważnie grozi naruszeniem tych celów; / - iii) proporcjonalne do tych celów; / - b) Państwo członkowskie przed podjęciem takich środków oraz bez uszczerbku dla postępowania sądowego, łącznie ze wstępną procedurą sądową oraz czynnościami przeprowadzonymi w postępowaniu przygotowawczym: / - zwróciło się do państwa członkowskiego określonego w ust. 1, aby podjęło środki, a państwo to ich nie podjęło lub były one niewystarczające, / - powiadomiło Komisję i państwo członkowskie określone w ust. 1 o zamiarze podjęcia takich środków. [...]”.*
- 11 Zgodnie z art. 14 ust. 3 dyrektywy, który ma zastosowanie do świadczenia usługi społeczeństwa informacyjnego polegającej na przechowywaniu informacji przekazanych przez usługobiorcę: *„Niniejszy artykuł nie ma wpływu na możliwość wymagania od usługodawcy przez sądy lub organy administracyjne, zgodnie z systemem prawnym państw członkowskich, żeby przerwał on naruszenia prawa lub im zapobiegł oraz nie ma wpływu na możliwość ustanowienia procedur regulujących usuwanie lub uniemożliwianie dostępu do tych informacji przez państwa członkowskie”.*
- 12 Zgodnie z motywem 8 dyrektywy: *„Celem niniejszej dyrektywy jest stworzenie ram prawnych dla zapewnienia swobodnego przepływu usług społeczeństwa informacyjnego między państwami członkowskimi, a nie harmonizacja w dziedzinie prawa karnego jako takiego”.* Zgodnie z jej motywem 45: *„Ograniczenia odpowiedzialności usługodawców będących pośrednikami przewidziane w niniejszej dyrektywie nie mają wpływu na możliwości zakazów sądowych różnych typów; zakazy takie mogą przede wszystkim przybierać formę orzeczeń sądów lub innych organów administracyjnych wymagających, aby*

usunąć lub zapobiec każdemu naruszeniu prawa, łącznie z usunięciem bezprawnych informacji lub uniemożliwieniem dostępu do nich”. Wreszcie zgodnie z jej motywem 48: *Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na możliwość państw członkowskich wymagania od usługodawców przechowujących informacje przekazywane przez usługobiorców, zachowania określonej w prawie krajowym należytej staranności, jakiej można od nich w sposób uzasadniony oczekiwać, w celu wykrywania i zapobiegania niektórym rodzajom bezprawnej działalności*”.

- 13 W pkt 42–44 wyroku z dnia 9 listopada 2023 r., Google Ireland Limited, Meta Platforms Ireland Limited, Tik Tok Technology Limited/Kommunikationsbehörde Austria (KommAustria) (C-376/22), Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że „[d]yrektywa 2000/31 opiera się (...) na stosowaniu zasad nadzoru w państwie członkowskim pochodzenia i wzajemnego uznawania, w związku z czym w ramach dziedziny podlegającej koordynacji określonej w art. 2 lit. h) tej dyrektywy usługi społeczeństwa informacyjnego są regulowane wyłącznie w państwie członkowskim, na którego terytorium mają siedzibę podmioty świadczące te usługi”, a więc „[w] konsekwencji, po pierwsze, zadaniem każdego państwa członkowskiego mającego status państwa członkowskiego pochodzenia usług społeczeństwa informacyjnego jest uregulowanie tych usług i w związku z tym ochrona celów interesu ogólnego wymienionych w art. 3 ust. 4 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2000/31” oraz „[p]o drugie, zgodnie z zasadą wzajemnego uznawania każde państwo członkowskie mające status państwa członkowskiego przeznaczenia usług społeczeństwa informacyjnego ma za zadanie nie dopuścić do ograniczania swobodnego przepływu tych usług poprzez wymagania, aby wchodzące w zakres koordynowanej dziedziny dodatkowe zobowiązania, które państwo to przyjęło, były przestrzegane”. Z tych względów Trybunał orzekł, że „art. 3 ust. 4 dyrektywy 2000/31/WE [...] należy interpretować w ten sposób, że generalne i abstrakcyjne środki dotyczące określonej, opisanej w sposób ogólny kategorii usług społeczeństwa informacyjnego, mające zastosowanie bez rozróżnienia do każdego podmiotu świadczącego usługi tej kategorii, nie wchodzą w zakres pojęcia »środków podejmowanych przeciw określonej usłudze społeczeństwa informacyjnego« w rozumieniu tego przepisu”.
- 14 Skarżące spółki utrzymują, w pierwszej kolejności, że przepisy zaskarżonego dekretu oraz przepisy loi du 30 juillet 2020 (ustawy z dnia 30 lipca 2020 r.), które kwestionują również w ramach podniesionego zarzutu, są niezgodne z celami dyrektywy 2000/31/WE w zakresie, w jakim ustanawiają procedurę umożliwiającą organowi administracji nakazanie osobie, która prowadzi działalność wydawcy usługi udostępniania treści online, zaprzestania działania o znamionach przestępstwa.
- 15 Jednakże w tym względzie kwestionowane przepisy – w zakresie, w jakim określają one procedurę, zgodnie z którą organ administracji może wezwać usługodawców świadczących usługi społeczeństwa informacyjnego do zaniechania naruszenia i zwrócić się w sprawie zarzucanych uchybień do sądu w przypadku niezastosowania się do takiego wezwania, – nie tworzą same w sobie żadnej normy dotyczącej istoty rozpatrywanego obowiązku.

W konsekwencji oraz w tym zakresie nie można ich uznać za naruszające – ze względów należących do „dziedziny podlegającej koordynacji” w dyrektywie 2000/31/WE – swobodę przepływu usług społeczeństwa informacyjnego, ponieważ dyrektywa ta, jak wskazują sformułowania przytoczone w pkt 11 i 12, nie wpływa na możliwość wymagania od usługodawcy przez sąd lub organ administracyjny, zgodnie z systemami prawnymi państw członkowskich, aby zaniechał naruszenia prawa lub mu zapobiegł. W związku z tym skarżące spółki nie mają podstaw, by podnosić, że sporne przepisy – w zakresie, w jakim ustanawiają one mechanizm pozwalający organowi administracji na wezwanie usługodawcy do zaniechania naruszenia – są niezgodne z prawem z uwagi na ich niezgodność z celami art. 3 dyrektywy 2000/31/WE.

- 16 Skarżące spółki podnoszą jednak również, w drugiej kolejności, że sporne przepisy nie ograniczają się jedynie do ustanowienia procedury pozwalającej organowi administracji na nakazanie usługodawcy zaprzestania naruszenia, lecz że w ich wyniku, ze względu na istotę rozpatrywanego przestępstwa, które doprecyzowano poprzez nowelizację brzemienia przepisu art. 227–24 code pénal (kodeksu karnego) na podstawie loi du 30 juillet 2020 (ustawy z dnia 30 lipca 2020 r.), o której mowa w pkt 2, usługodawcy mający siedzibę w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej będą zobowiązani do wprowadzenia rozwiązań technicznych blokujących dostęp małoletnich do rozpowszechnianych przez nich treści. W tym względzie odpowiedź, jakiej należy udzielić na zarzut dotyczący niezgodności z celami dyrektywy 2000/31/WE, mając na względzie przepisy tej dyrektywy oraz ich wykładnię dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku, o którym mowa w pkt 13, zależy od odpowiedzi, jakich należy udzielić na pytania [sformułowane w sentencji] [...].

[...] [Powtórzenie pytań zawartych w sentencji]

- 17 Pytania te są decydujące dla rozwiązania sporu, który ma zostać rozstrzygnięty przez Conseil d'État (radę stanu). Rodzą one poważne trudności. Należy w związku z tym zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i zawiesić postępowanie prowadzone w sprawie skarg do czasu wydania orzeczenia przez Trybunał.

POSTANAWIA

Artykuł 1: Dopuszczyć interwencje w obronie [skarżonych przepisów] stowarzyszeń „Osez le féminisme”, „Le Mouvement du Nid” i „Les Effronté-e-s”.

Artykuł 2: Zawiesić postępowanie w sprawie skarg wniesionych przez spółki Webgroup Czech Republic i NKL Associates sro do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w przedmiocie następujących pytań:

- a) Po pierwsze, czy przepisy należące do prawa karnego, w szczególności przepisy generalne i abstrakcyjne, które kwalifikują określone czyny jako

przestępstwa podlegające ściganiu, należy uznać za należące do „dziedziny podlegającej koordynacji” w dyrektywie 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r., jeżeli mogą one mieć zastosowanie zarówno do zachowania usługodawcy świadczącego usługi społeczeństwa informacyjnego, jak i do zachowania każdej innej osoby fizycznej lub prawnej, czy też należy uznać – zważywszy że dyrektywa ma jedynie na celu harmonizację niektórych aspektów prawnych tych usług, że nie harmonizuje ona dziedziny prawa karnego jako takiego i że ustanawia ona jedynie wymogi dotyczące tych usług – iż takie przepisy karnych nie mogą być postrzegane jako wymogi mające zastosowanie do dostępu oraz wykonywania działalności w zakresie usług społeczeństwa informacyjnego należących do „dziedziny podlegającej koordynacji” w tej dyrektywie? W szczególności czy przepisy karne, których celem jest ochrona małoletnich, wchodzą w zakres tej „dziedziny podlegającej koordynacji”?

b) Czy nałożenie na wydawców usług udostępniania treści online obowiązku wdrożenia rozwiązań mających na celu uniemożliwienie małoletnim dostępu do rozpowszechnianych przez nich treści pornograficznych należy uznać za działanie należące do „dziedziny podlegającej koordynacji” w dyrektywie 2000/31/WE, która harmonizuje jedynie niektóre aspekty prawne wskazanych usług, zważywszy, że obowiązek ten dotyczy, co prawda, wykonywania działalności polegającej na świadczeniu usługi społeczeństwa informacyjnego w zakresie, w jakim odnosi się on do działań usługodawcy, jakości lub treści usługi, ale nie dotyczy on jednak siedziby usługodawców, informacji handlowych, umów zawieranych drogą elektroniczną, odpowiedzialności pośredników, kodeksów postępowania, pozasądowych dróg rozstrzygania sporów, ani dochodzenia praw przed sądem oraz współpracy między państwami członkowskimi, a zatem nie dotyczy on żadnej z kwestii regulowanych przepisami harmonizującymi zawartymi w rozdziale II dyrektywy?

c) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytania, w jaki sposób należy pogodzić wymogi wynikające z dyrektywy 2000/31/WE z wymogami wynikającymi z ochrony praw podstawowych w Unii Europejskiej, w szczególności ochrony godności ludzkiej i najlepszego interesu dziecka zagwarantowanymi w art. 1 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz w art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w sytuacji gdy samo przyjęcie indywidualnych środków w odniesieniu do danej usługi wydaje się nie zapewniać skutecznej ochrony tych praw? Czy istnieje ogólna zasada prawa Unii Europejskiej, która zezwala państwom członkowskim na przyjmowanie, w szczególności w nagłych przypadkach, środków – także wtedy, gdy są one generalne i abstrakcyjne w stosunku do określonej kategorii usługodawców – jakich wymaga ochrona małoletnich przed naruszeniami ich godności i integralności, poprzez odstąpienie w razie konieczności od ustanowionej w tej dyrektywie zasady podlegania usługodawców objętych dyrektywą 2000/31/WE regulacjom prawnym państwa ich pochodzenia?

[...]

[Informacje na temat postępowania]

DOKUMENT ROBOCZY